

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 177. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613453152/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

en selsom Maade afstak mod Pandens Hvidhed. Hun lukkede hurtig Døren efter sig, og blev rødrende, og ligesom forskrækket over sin egen Dristighed, staaende ved Indgangen.

»Hvad vil du, Leontine? Er Alexandra syg?« spurgte Bonaventura. »Nei,« svarede Leontine, thi hende var det virkelig. »hun sover, men jeg kunde ikke blive rolig paa mit Værelse; jeg vidste vel, at I holdt Raad om Polens Fremtid, deri vil jeg være med, thi jeg har Ret at være med, hvor der tales om mit Fædreland.«

»Hvorledes fandt du Vei herhen?« spurgte Bonaventura.

»Skyggerne af de gamle Konger lode mig ingen Ro, jeg listede mig derfor ud i Haven. Neppe var jeg der, før jeg følte en uimodstaaelig Lyst til at skue Weichselen igjen, hvis susende Bølger jeg troede at høre langt borte. Jeg ilede da til Havens Ende, hvor jeg fandt en Dør, der ikke var lukket i Laas; inden jeg ret vidste det, befandt jeg mig i en af de Gader, der føre ned til Floden. Maanen skinnede klart, Veien var mig bekjendt fra forrige Tider, det varede derfor ikke længe, før jeg stod ved Flodbredden. Her var Alt stille, selv Fuglene og Træerne syntes at sove, kun Weichselens Nymfhe, der aldrig sover, rullede sine Vande i det klare Maanelys, og sang sin sædvanlige Sang ved Heltenes og de gamle Kongers Grave.«

»Det er en stor Forbrydelse, hvorfor Weichselens Nymfhe burde sendes til Zamosc eller arbejde i Sibiens Biergværker,« sagde Czernim.

»Det faldt mig vanskeligt at komme ned til Flodbredden,« blev Leontine ved, »dog lykkedes det til sidst, og jeg stod endelig ved de rullende Bølger, hvis grønne Farve jeg endnu kunde skimte, og over hvilke Maanen svævede med indfaldne Kinder, ligesom forgræmmet over al den Uret, den havde seet